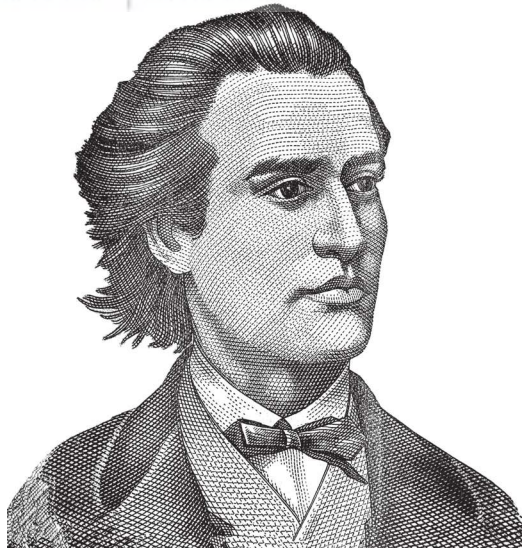

LBRIS

We know
books

EMINESCU, *dincolo de timp*

Antologie lirică de
Claudia Motea

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

CUPRINS

CU IUBIRE SCRISĂ ȘI ROSTITĂ PENTRU EMINESCU... .9	
LA UN PAHAR DE VORBĂ CU TINE, EMINESCU	13
DOUĂ CONDEIE, O SINGURĂ TĂCERE	19
DIALOG JURNALISTIC	23
JUNIMEA – ÎNTRE SPIRIT ȘI CUVÂNT	27
CEI DOI TITANI LA O CAFENEA VIENEZĂ.....	31
LA BOJDEUCA VISELOR.....	33
FEMEILE DIN INIMA-I NEMURITOARE.....	37

CU DOR DE TINE, VERONICA.....	41
O CLIPĂ ÎNTRE LUMI	45
„PE LÂNGĂ PLOPII FĂRĂ SOȚ” <i>sau</i> POVESTEA UNEI ALTE IUBIRI NEÎNMPLINITE	49
VERONICA, FLOARE – ALBASTRĂ, NOI VISAM ETERNITATE.....	55
CURIOZITĂȚI FASCINANTE DESPRE EMINESCU	61
CITATE CELEBRE DIN VERSURILE EMINESCIENE.....	65
APRECIERI NOTABILE DESPRE „POETUL NEPERECHE”	71
DIN CUVINTELE-I DE DUH.....	77
CONVERSAȚIE CU DUMNEZEU	83
EMINUL MEU IUBIT – <i>Monolog dramatic de Radu Aldulescu</i>	89
MESAJ ÎN SPIRIT EMINESCIAN	129

CU IUBIRE SCRISĂ ȘI ROSTITĂ PENTRU EMINESCU...

Când rostești numele lui Mihai Eminescu, o emoție aparte învăluie spațiul. Pentru mine, ca artistă a cuvântului rostit și scris, Eminescu nu este doar un simbol literar, ci o prezență spirituală constantă. El este un companion de suflet, o sursă de inspirație și de lumină, dincolo de timp, dincolo de margini.

Eminescu, dincolo de timp, ca de altfel și celelalte șapte cărți ale mele, publicate tot la *Editura Creator*, s-a născut dintr-o mare iubire și dintr-un mare dor – pot spune: iubirea și dorul de frumusețea pierdută a cuvântului rostit cu sens! Această carte nu este doar o colecție de texte; este o antologie lirică ce vă invită la

introspecție, la redescoperirea valorilor autentice și la conectarea cu partea cea mai profundă a ființei noastre.

Prin intermediul cuvintelor eminesciene și al celor despre marele nostru „poet nepereche”, am dorit să aduc la lumină nu doar geniul poetic al lui Eminescu, ci și omul din spatele versurilor – cu trăirile, speranțele și suferințele sale. Eminescu e poezia care respiră prin noi. Oriunde iubim, simțim și visăm, el ne este aproape. Iar în tăcerea dintre două versuri de Eminescu, se află sufletul neamului românesc.

De-a lungul anilor, în cariera mea artistică desfășurată în cel puțin douăzeci de țări și pe trei continente, am avut privilegiul să aduc pe scenă numeroase personaje complexe, dar se pare că niciunul nu mi-a atins sufletul așa cum a făcut-o vocea lui Eminescu. În tăcerile dintre versuri, am găsit ecouri ale propriei mele căutări. În dragostea lui pentru Veronica, am descoperit propria mea nevoie de a iubi total, fără rezerve, chiar până la sacrificiu.

Eminescu, dincolo de timp este, astfel, o punte între scenele teatrului și paginile poetice ale vieții care ia naștere acum, în acest an în care se împlinesc 175 de ani de la nașterea *Luceafărului*

poeziei românești, iar Academia Română a declarat 2025 *Anul Eminescu*. Este un omagiu artistic și uman, un recital tăcut al unei povești de iubire ce nu a fost doar trăită, ci și scrisă, rescrisă, purtată în sufletul unei națiuni.

Cred că, în această lume în care valorile par efemere, iar emoțiile se risipesc în zgomot, Eminescu rămâne un reper pentru noi. Cuvântul său pătrunde adânc, vindecă, tulbură, mângâie. De aceea, acest volum este și o pledoarie pentru întoarcerea la autenticitate – în literatură, în iubire, în noi înșine.

Le mulțumesc tuturor celor care m-au inspirat și au susținut acest demers livresc și aș începe prin a-i menționa pe Irinel Merlușcă și minunata echipă a Editurii Creator. Mulțumesc din suflet regizoarei Alina Hiristea, alături de care am zămislit fascinantul spectacol teatral despre iubirea dintre poet și Veronica Micle, *Eminul meu iubit*, al cărui scenariu, semnat de Radu Aldulescu, este inclus în această carte. Mulțumesc cordial doamnei Nicoleta Paninopol, directoarea Centrului Cultural „Mihai Eminescu” din București, pentru susținerea în înfăptuirea spectacolului-eveniment eminescian din acest an. Totodată, doresc să-i mulțumesc lui Mihai

Costin, președintele Grupării Colectionarilor de Medalii și Insigne Mihai Eminescu a Societății Numismatice Române, care, prin activitățile sale eminesciene anuale de la Palatul Parlamentului, mă inspiră să-l iubesc și mai mult pe Eminescu.

Și mult de tot vă mulțumesc, reverențios, vouă, cititori inimoși, și vă invit să pășiți în această lume poetică precum într-un vis lucid – unul în care Mihai Eminescu e viu, iar iubirea lui pentru Veronica Micle încă palpită, scrisă pe cerul etern al cuvintelor.

Sper ca această lectură să vă ofere nu doar o incursiune în universul eminescian, ci și o oportunitate de a vă reconecta cu propriile emoții și gânduri. Pentru că, dincolo de timp, dincolo de cuvinte, rămâne ceea ce este cu adevărat important: iubirea, autenticitatea și dorința de a înțelege și de a fi înțeles.

Claudia Motea

LA UN PAHAR DE VORBĂ CU TINE, EMINESCU

Claudia Motea: Mihai, dacă ai fi trăit astăzi, ai mai fi scris la fel? Ai fi poetul Facebook-ului? Al știrilor? Sau ai fi tăcut?

EMINESCU: Aș fi tăcut. Dar în tăcerea mea s-ar fi auzit toată lumea. Eu nu am scris pentru vreme, Claudia, am scris pentru veac.

Claudia Motea: Cine te-a durut mai tare? Veronica sau România?

EMINESCU: Veronica a fost rana dulce. România, rana adâncă. Una m-a trădat cu privirea, cealaltă cu nepăsarea. Dar am iubit ambele femei până la uitare de sine.

Claudia Motea: Ai fost genial, dar ai murit sărac. Te-a durut mai mult lipsa banului sau lipsa recunoașterii?

EMINESCU: Niciuna. Ce m-a durut a fost lipsa de adevăr. Să fii poet într-o lume care nu iubește cuvântul e ca și cum ai vorbi cu o statuie despre dor.

Claudia Motea: Ai fost ziarist, filozof, îndrăgostit, revoltat... Dar ce ai fi vrut, de fapt, să fii?

EMINESCU: Copil. Să mă întorc în pădure, la izvor, unde gândul nu doare și dorul nu scrie. Acolo eram veșnic.

Claudia Motea: Mihai, noi, actorii de azi, te jucăm pe scenă. Te întruchipăm, te recităm, te readucem în lumină. Tu... ne recunoști?

EMINESCU: Vă simt. Când roștiți un vers al meu cu adevăr în ochi, mă ridic puțin din eternitate. Nu înveți poezia, Claudia. O trăiești. Asta faci tu!

Claudia Motea: Și dacă ți-aș spune că am adus muzele tale pe scenă, că le-am jucat, le-am dat voce, lacrimă și trup, ai fi mândru?

EMINESCU: Aș fi tăcut. Dar aș fi zâmbit.
Pentru că doar un suflet curajos îndrăznește
să joace femeile poetului. Tu le simți. Și de
aceea... m-ai înțeles.

Claudia Motea: Ce înseamnă, pentru tine,
nemurirea?

EMINESCU: O actriță care-mi spune
versurile într-un teatru gol. Un copil care-mi
citește în șoaptă. Un dor care nu pleacă. Un
spectacol care nu se termină niciodată. „Trăind
în cercul vostru strâmt... / Nemuritor și rece.”

*Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi și nouă toate;
Ce e rău și ce e bine
Tu te-ntreabă și socoate;
Nu spera și nu ai teamă,
Ce e val ca valul trece;
De te-ndeamnă, de te cheamă,
Tu rămâi la toate rece.*

Multe trec pe dinainte,
În auz ne sună multe,
Cine ține toate minte
Și ar sta să le asculte?...
Tu așează-te deoparte,
Regăsindu-te pe tine,
Când cu zgomote deșarte
Vreme trece, vreme vine.

Nici încline a ei limbă
Recea cumpăn-a gândirii
Înspre clipa ce se schimbă
Pentru masca fericirii,
Ce din moartea ei se naște
Și o clipă ține poate;
Pentru cine o cunoaște
Toate-s vechi și nouă toate.

Privitor ca la teatru
Tu în lume să te-nchipui:
Joace unul și pe patru,
Totuși tu ghici-vei chipu-i,
Și de plânge, de se ceartă,
Tu în colț petreci în tine
Și-nțelegi din a lor artă
Ce e rău și ce e bine.

Viitorul și trecutul
Sunt a filei două fețe,
Vede-n capăt începutul
Cine știe să le-nvețe;
Tot ce-a fost ori o să fie
În prezent le-avem pe toate,
Dar de-a lor zădărnicie
Te întreabă și socoate.

Căci acelorași mijloace
Se supun câte există,
Și de mii de ani încoace
Lumea-i veselă și tristă;
Alte măști, aceeași piesă,
Alte guri, aceeași gamă,
Amăgit atât de-ades
Nu spera și nu ai teamă.

Nu spera când vezi mișeii
La izbândă făcând punte,
Te-or întrece nătărăii,
De ai fi cu stea în frunte;
Teamă n-ai, căta-vor iarăși
Între dâșii să se plece,
Nu te prinde lor tovarăș:
Ce e val, ca valul trece.

Cu un cântec de sirenă,
Lumea-ntinde lucii mreje;
Ca să schimbe-actorii-n scenă,
Te momeste în vârteje;
Tu pe-alături te strecoară,
Nu băga nici chiar de seamă,
Din cărarea ta afară
De te-ndeamnă, de te cheamă.

De te-ating, să ferii în laturi,
De hulesc, să taci din gură;
Ce mai vrei cu-a tale sfaturi,
Dacă știi a lor măsură;
Zică toți ce vor să zică,
Trecă-n lume cine-o trece;
Ca să nu-ndrăgești nimică,
Tu rămâi la toate rece.

*Tu rămâi la toate rece,
De te-ndeamnă, de te cheamă;
Ce e val, ca valul trece,
Nu spera și nu ai teamă;
Te întreabă și socoate
Ce e rău și ce e bine;
Toate-s vechi și nouă toate:
Vreme trece, vreme vine.*